

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8222201946
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8222201946.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej JUDr. a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobkyne: Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, XXX XX Q., proti žalovanej: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 27.02.2023, č. k. 2Csp/58/2022-40, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. a III.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000,00 Eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej n e p r i z n á v a .“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 255 ods. 1 z. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že Okresný súd Bardejov v konaní 3C 4/2013 (ďalej len v pôvodnom alebo základnom konaní) zaviazal žalovanú v 1. rade (teraz žalobkyňu) na plnenie 3.119,58 eur s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti žalobu voči žalovanej v 1. rade (teraz žalobkyňi) zamietol. V pôvodnom konaní sa terajšia žalovaná domáhala zaplata sumy 8.885,54 eur s príslušenstvom titulom poskytnutého mimoriadneho medziúveru vo výške 8.298,48 eur, na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 27.07.2004. Žalobkyňa bola v pôvodnom konaní aktívna, podala k veci samej vyjadrenia, pričom vo vyjadrení zo dňa 25.11.2016 okrem iného žiadala, aby súd predmetný spor posúdil ako spotrebiteľský, aby úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov, a taktiež vzniesla námietku premlčania.

4. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že v prejednávacom prípade boli splnené predpoklady pre uplatnenie práva žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie, pretože v základnom konaní vo veci 3C 4/2013 súd čiastočne vyhovel žalobe, vyslovil, že žalobkyňa (teraz žalovaná) má nárok vo vzťahu k žalovanej (teraz žalobkyňa) len vo výške 3.119,58 eur s príslušenstvom z celkovo uplatneného nároku vo výške 8.885,54 eur. V bode 47. odôvodnenia rozsudku 3C 4/2013

súd konštatoval, že po odstúpení od úverovej zmluvy je žalovaná (teraz žalobkyňa) povinná zaplatiť len rozdiel medzi sumou reálne poskytnutého úveru vo výške 8.265,28 eur, splatenou časťou úveru vo výške 3.665,80 eur a nesporovou sumou vo výške 1.479,90 eur. Z uvedeného vyplýva, že ak bola žaloba v pôvodnom konaní v prevyšujúcej časti zamietnutá, súd návrh v zamietavej časti vyhodnotil ako nedôvodný. Inými slovami povedané, žalovaná si voči žalobkyni v pôvodnom konaní uplatnila nárok a žiadala od žalobkyne plnenie vo väčšom rozsahu, než by jej patrilo. Obrana žalovanej v predmetnom konaní spočívala v tom, že žiadnym spôsobom sa pri odstúpení od zmluvy o úvere nedopustila porušenia zákona, pretože postupovala v zmysle podmienok dohodnutých v zmluve o úvere, ktoré sa v danom čase spravovali ustanoveniami Obchodného zákonníka. K obrane žalovanej žalobkyňa uviedla, že žalovaná podala vo veci 3C 4/2013 žalobu na súde dňa 21.11.2012, teda v čase, keď rozhodovacia činnosť týkajúca sa ochrany spotrebiteľa, bola už dostatočne formovaná. To znamená, že na žalovanej v pôvodnom konaní spočívalo rozhodnutie o tom, akú sumu, v akej výške si voči žalobkyni uplatní. Práve naznačeným konaním žalovanej je daná príčinná súvislosť medzi ujmom, ktorá žalobkyni hrozila v podobe nároku uplatneného žalovanou v takmer trojnásobnej vyššej výške, než jej bola suma prisúdená.

5. Súd uzavrel, že spor vedený pod sp. zn. 3C 4/2013 zasiahol žalobkyni do jej súkromného a osobného života, a preto priznal žalobkyni titulom primeraného finančného zadosťučinenia sumu 1.000 eur, ktorú považoval za dostatočnú a primeranú z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie, aby sa žalovaná voči žalobkyni, ako aj ďalším nedopúšťala nežiadúcich konaní. Súd mal preukázanú statočnosť žalobkyne v základnom konaní, ktorá sa bránila ako spotrebiteľka. Práve kontakt so súdom (účasť na pojednávaniach) prinášal žalobkyni diskomfort, ktorému bola vystavená svojou prítomnosťou v pojednávacej miestnosti. Žalobkyňa sa danej situácii nevyhla a v základnom konaní okrem jedného, absolvovala všetky ďalšie nariadené pojednávania. Totožný postup zvolila aj v prejednávanej veci o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, pretože na pojednávaní bola prítomná a v rámci výsluchu popísala rozhodné skutočnosti, týkajúce sa sporu v základnom konaní, ktoré vnímala citlivo, o čom svedčí skutočnosť, že počas výsluchu sa rozplakala. Navyiac bolo preukázané, že žalobkyňa je od roku 2011 onkologickým pacientom a na onkologické ochorenie trpí aj v súčasnej dobe. Je všeobecne známe, že jedným z hlavných faktorov vyvolávajúcich nepriaznivý zdravotný stav je stres, ktorého prítomnosť žalobkyňa označila v základnom konaní. Vzhľadom na okolnosti danej veci, keď žalobkyňa bola v pôvodnom konaní o zapltenie peňažnej sumy v prevyšujúcej časti úspešná, ako aj s prihliadnutím na statočnosť žalobkyne, ktorá sa rozhodla čeliť žalovanej, hoci bola slabšou stranou v spore, tiež zohľadniac stres, ktorý prežívala a s prihliadnutím na odradzujúcu zložku primeraného finančného zadosťučinenia, aby si dodávateľ v budúcnosti uplatnil svoje nároky tak, aby zodpovedali ustálenej rozhodovacej praxi súdov SR, súd za primeranú považoval výšku finančného zadosťučinenia v sume 1.000 eur a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v základe nároku, keďže priznanie primeraného finančného zadosťučinenia záviselo od úvahy súdu. Preto za danej situácii by mala žalobkyňa voči žalovanej nárok na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy. Žalobkyňa si však trovy konania voči žalovanej neuplatnila, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

7. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, a to proti výroku I. Odvolanie právne odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) z. č. 160/2015 Z.z. Uviedla, že nesúhlasí s názorom, že žalobkyňa si v pôvodnom konaní úspešne uplatnila svoje právo, nakoľko bola zaviazaná na zapltenie dlžnej sumy 3.119,58 eur spolu s úrokom z omeškania. Výsledkom priznania čiastočného plnenia bola skutočnosť, že žalobkyňa porušila svoje povinnosti, ktoré jej vyplývali zo zmluvy o úvere a žalovaná si svoj nárok riadne a oprávnené na súde uplatnila. V predmetnom konaní sa žalobkyňa snaží dosiahnuť len to, aby žalovanej nemusela vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, hoci tieto riadne čerpala. Navyiac v pôvodnom konaní uplatnila námietku premlčania, s ktorou neuspela, pričom súd v pôvodnom konaní v rozsudku v bode 43. konštatoval, že zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere je absolútnym obchodom, ale vzhľadom na z. č. 102/2014 Z.z. dospel k záveru, že je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z uvedeného je zrejmé, že súd na žalobu z roku 2012 a na zmluvu o úvere uzatvorenú v roku 2004 aplikoval novelu z roku 2015, čo len preukazuje tú skutočnosť, že žalovaná žiadnym spôsobom nemohla porušiť právne predpisy, ktoré v čase podania žaloby neexistovali. Žalovaná podala žalobu na plnenie v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok, ktoré boli v čase dojednávania spravované v súlade s vtedy platnou legislatívou. Skutočnosť, že v pôvodnom konaní súd tento vzťah posudzoval podľa iných právnych predpisov, žalovaná nemohla predvídať a uvedené nemôže mať za následok, že by žalovaná porušila práva žalobkyne. Keďže v základnom konaní

nebolo žiadnym spôsobom konštatované, že žalovaná sa dopustila akéhokoľvek porušenia práva, nie je naplnená jedna z podmienok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle zákona. Žalovaná so žalobkyňou uzatvorila zmluvu o úvere v čase, kedy platili právne predpisy, ktoré upravovali výlučne zmluvu o úvere, a len v dôsledku zmeny legislatívy nastala skutočnosť, že žalobkyňa ako porušovateľka svojich povinností zo zmluvy o úvere bola v konečnom dôsledku v základnom konaní zviazaná na nižšie plnenie, než na aké by v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok mala byť zviazaná. Žalobkyňa tak bola zvýhodnená oproti tým dlžníkom, ktorí si svoje povinnosti plnia riadne a včas, a teda platia aj úroky za úver. Žalobkyňa na rozdiel od poctivých dlžníkov nielenže nebola povinná zaplatiť dohodnuté úroky za úver, a teda tento jej bol poskytnutý bezodplatne, ale ešte od žalovanej požadovala ďalšie peňažné plnenie. Žalovaná je toho názoru, že výsledkom porušenia povinností nemá byť zvýhodňovanie, ale práve naopak sankcionovanie a v tomto prípade má byť sankcionovaná žalovaná, ktorá si riadne splnila všetky svoje povinnosti voči žalobkyňi, ktorá svoje povinnosti primárne porušila. Skutočnosť, že žalobkyňa porušila svoje povinnosti vyplýva z rozhodnutia 3C 4/2013, nakoľko žalobkyňa bola zviazaná na plnenie a z predmetného rozhodnutia žiadnym spôsobom nevyplýva porušenie práva zo strany žalovanej. Preto v prejednávaní veci neboli splnené tri kumulatívne podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, čo žalovaná v konaní riadne preukázala. Naopak žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, akým spôsobom sa žalovaná dopustila porušenia jej práva a rovnako tak súd v napadnutom rozhodnutí neuviedol, v čom spočívalo porušenie práv žalobkyne, odkázal len na jej čiastočný úspech v pôvodnom konaní, pričom z tohto konania nevyplývajú žiadne porušenia práv, len aplikácia iného právneho predpisu. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobu zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania.

8. Žalobkyňa k podanému odvolaniu uviedla, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie súhlasí.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou nepreskúmateľnosťou rozhodnutia, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

13. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda

spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

14. K námietke nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

15. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

17. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadostučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj žaloba o zaplatenie v spojení s návrhom na obnovu konania, z dôvodu, že v pôvodnom konaní neboli aplikované ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadostučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadostučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobkyne, ktorá si po zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (v pôvodnom konaní) uplatnila aj nárok na primerané finančné zadostučinenie, za šikanózne a v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

18. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, kto predostrel žalobkyni na podpis formulárovú zmluvu, ako to konštatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Je teda zrejme, že žalovaný v pôvodnom konaní požadoval od žalobkyne aj také plnenia z úveru, ktoré by mu nepatrili a v prípade, ak by žalovanému plnila, došlo by na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu. Takéto konanie bolo

nepochybne spôsobilé privodiť žalobkyni ako spotrebiteľovi ujmu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadostučinenia plne dôvodné.

19. K odvolacej námietke, že nie žalovaná, ale žalobkyňa porušila svoje povinnosti, nakoľko bola v pôvodnom konaní (3C 4/2013) zaviazaná na plnenie a že z predmetného rozhodnutia žiadnym spôsobom nevyplýva porušenie práva zo strany žalovanej, odvolací súd uvádza, že relevantnou skutočnosťou v predmetnom konaní je to, že v pôvodnom konaní bola žalobkyňa zaviazaná na plnenie 3.119,58 eur s príslušenstvom a žaloba o zaplatenie 5.765,96 eura s príslušenstvom bola zamietnutá. Teda v pôvodnom konaní bola uplatnená vyššia suma (8.885,54 eur s príslušenstvom), než istina poskytnutého úveru a žaloba v prevyšujúcej časti bola zamietnutá z dôvodu, že veriteľ, teda žalovaná odstúpila od zmluvy, čím v zmysle ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka došlo k zrušeniu zmluvy od začiatku a v zmysle ust. § 457 Občianskeho zákonníka, po odstúpení od zmluvy vznikol veriteľovi nárok len na vrátenie ním poskytnutých finančných prostriedkov po odpočítaní prijatého plnenia. Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 10.09.2019 č. k. 3C 4/2013-170, právny vzťah medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníčkou je vzťahom spotrebiteľským, a preto bolo potrebné na odstúpenie od zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, upravujúce odstúpenie od zmluvy. Ako vyplýva z petitu rozhodnutia v pôvodnom konaní (3C 4/2013), kedy je nutné brať do úvahy aj príslušenstvo pohľadávky pri porovnaní s výškou plnenia žalobkyne, táto bola nepochybne úspešná na súde pri uplatňovaní porušenia svojho práva (sporná otázka odstúpenia od zmluvy). Na základe tejto skutočnosti preto táto odvolacia námietka žalovanej nie je dôvodná.

20. Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadostučinenia, odvolací súd poukazuje na to, že v pôvodnom konaní bola žalobkyňa zaviazaná na plnenie 3.119,58 eur, čo predstavuje rozdiel medzi sumou reálne poskytnutého úveru vo výške 8.265,28 eur a splatenou časťou úveru 3.665,80 eur a nasparenou sumou vo výške 1.479,90 eur (bod 47. rozsudku v pôvodnom konaní). Odvolací súd má preto za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.000 eur je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov), pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku (I.) o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 1.000 eur ako vecne správny potvrdil (§ 387 CSP).

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok náhrady trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalovanému nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).